



53. szám.

December 30. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.  
**Előfizetési ár:** Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.  
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátság-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nompareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

## PETŐFI ÉBRESZTŐ.

Alszol e még öregem?  
 Halld, hogy nyerit a csatamén már!  
 A dóni kozák paripája,  
 A mén, a ki téged a porba legázolt:  
 És véled a porba tiporta hazádat!  
 Halld, hogy dübörögnek a földön a patkók!  
 A dárda a kengyelvashoz ütődik.  
 És hangzik ezernyi ajakrol a rémdal:  
 Melyet zeneként lánczcsörgés kísér!

Alszol e még öregem?  
 Halld, hogy kárognak a hollók!  
 Éheznek a torra, az áldozatokra.  
 A farkas üvölt, a vért szimatolja:  
 Kiséreti a csatatérnek.  
 S rosszszabbak a vérpiacz dúvadínál:  
 Halld, hogy kárognak a diplomaták!  
 Osztognak az élő nép örökén,  
 S ássák számára a sirt már!

Alszol e még öregem?  
 Nincs már szabad nemzet a földön!  
 Rousseauinak népe leverve pihen.  
 A Visztula tája csak egy temető még!

A római annak adja babérát,  
 A ki fizet. — Halász »uj« járom után vágy!  
 Fél, zsugorog, számít a ki távol a tüztől.  
 Csak nemzeted áll utjában a vésznek,  
 Mint szikla a tengervész rohamában.

Alszol e még öregem?  
 Oly mély e az álom az élet után:  
 Hogy meg nem rontja nyugalmát  
 Egy nemzet harcziadója?  
 Hogy fel nem költi az alvót  
 Egy ország szivdobogása?  
 Oly édes alunni a porban alatt,  
 Mely vértanu hamvak atomjaiból lett?  
 Hogy még te se ébredsz föl? te a dalnok?

Ébredj álmodból öregem!  
 Zendítsd meg a lantot, a hajdani lantot.  
 A hurjai annak a honfi szivek!  
 E húrokon úgy más játszani nem tud,  
 Mint te tudál. Adj hangot azoknak:  
 Hogy rengjen a föld bele, bérczeivel!  
 Hozd vissza a lángot, mit levivel:  
 Szétosztva, elég lesz az egy ivadéknak.  
 — Oh ne aludj! Ébredj öregem!

J. M.

## Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

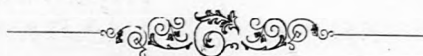
**E**lhiszek aztat, hogy nem tudja felfogni, mi az a *constitutio* garantia melet? Hat in azt majd minyart megmagyarazok. Peldanak-okajairt, majd ha Törökország ateste rajta, asztan mi rank kerül sor; minekutana it izs vanak kereszttyinek, a kik ha éheznek hat akor koplalnak; analfogva, hogy azok ki legyenek elégitve, mi rank izs elfognak hoznyi garantiat. Mikor szaszok Erdilben csapnak larmat elnyomatásuk miat, akor be fog rukkolnyi hozzánk Moltke; mikor omladina panaszt emeli Europa tribunalja elöt, akor bejön Tsatsitseff. Vilagirt sem elfoglalnyi Magyarorszagot, csupan csak garantiroznyi alkotmányt. Ha pinzügyminiszter akarja kivetnyi adot, aszt teheti, hanem ha beakar aszt hajtanyi executioval, aszt izs teheti magyaroknál, a kikre senkinek semi gondja; de raczok, totok, olahok között adot exequalnyi nem szabad, mert azt Tsatsitseff nem engedi. Ha miniszter akarja vasutat ipitényi; azt elib Moltke meg fog vizsgalnyi, valyon nem nimetek elenire van az? Orszaggyülsen ot lesz europai commissio meghatalmazotyá, azirt, hogy elnököt rendre utasitson. Ha valasztasok nem ugy ütnek ki, a hogy europai commissio akarta, Angliában fognak tartanyi atrocitási meetingeket kereszttyenek fejbeverise miat, kik kipviselő valasztaskor orraikat bevernyi engetek, s kel uj valasztast elrendelnyi, különben Anglia kihüza a Dardanyelekbül a flautáját. Mikor előfizetisi pinzek beirkeznek ujsagokra; azokat mind europai controlbizotsag átveszi, aztan nem ugy ám, a hogy most, hogy a legtöbbet kap belüle Lloyd, aztan Pesti Naplo, aztan Hon et sic porro, hanem mind, a hany ujsag, anyifeli szilyel osztya, hogy olah, tot, racz ujsagok izs egyenlöriszt kapjanak belüle. Nemzeti szinhazban

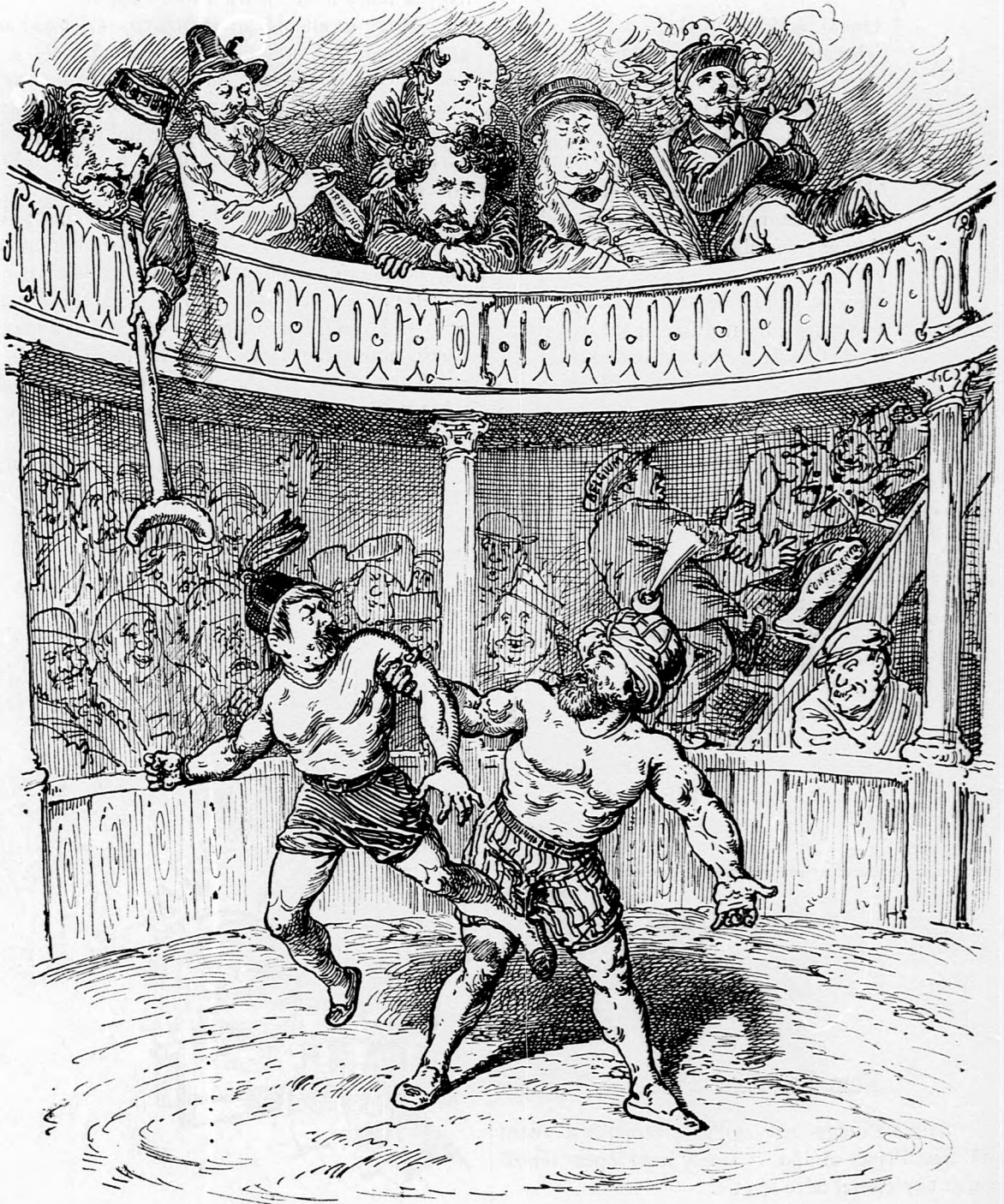
europai control bizotsag minden nap mas elnyomot kereszttyin nyelvintartat előadásokat, s ha egy racz darabot kifütyülnek, azirt Londonban atrocitási meetinget fognak tartanyi s magyar kormány fizeti karpotlast szerzőnek. Ha egy Deanu, vagy Macsvanszky, vagy mas efile elnyomot kereszttyin, elkezd a vidiken rabolnyi, gyujtogatnyi, europai controlbizotsag kiküldi demarkationalis bizotsagot, hogy hatarozanak meg, mekora területen szabad neki rabolnyi? s ha egyib kivansagai izs vannak kereszttyin haramianak, azokat ad referendum veszi. — Is a mi legjobb lesz, kedvezs barátom uram: ha minket, szeginy elnyomot kereszttyinyeket, azok, a kik (hogy izs mongyam csak madarnyelven) no hat: a kik nem törökök, se még se nem kereszttyinek, szokas szerint mortifikalanyi akarnak azokal a kinzo eszközökel, a mikre ez a pogany hitvalas van felirva: »drey monat a dato zahlen Sie gegen diesen, an die ordre,« etc: hat azirt Angliában atrocitási meetinget fognak tartanyi, s europai comisio minden embernek hatesztendei fegyverszünetet fogja engednyi. Egyszoval europai controlcomissio videlme alat nem fogunk fizetnyi senkinek: se miniszternek, se creditornak. — De hat ha Anglia vagy nimet akarja benünket exequalnyi azirt, a miért neki tartozunk? Akor majd mink tartunk atrocitási meetinget s megszalunk Angliát meg nimetet, hogy mink kontrolirozunk az ő alkotmányat. Mer sorba kel enek menyi. Legutolyara marad Oroszország. Ot mar csak magam izs szeretnim európai alkotmány controlirozo bizotsag lenyi.

Boldog uj esztendőt kívánom

alazatos szolgaja

J. Z.





A keleti circus és nézői.

## Egy év után . . .

Istenem, az idő be halad  
Felettem a rongyos nap alatt!  
Ma egy éve — édes Istenem!  
*Katona sipka* volt fejemen.

Istenem, az idő be halad!  
Akkor *bornyú* nyomta hátamat.  
S egy év után, most, hogy itt vagyok:  
*Corpus juris* alatt izzadok.

Istenem, az idő be halad! . . .  
Alig ismerem meg magamat!  
Ma éve *bakkancs* volt lábamon . . .  
*A flasztert* ma *nem így* koptatom.

Istenem, az idő be halad! . . .  
Ma nem csinállok *kehrt euchokat*,  
És nem kiabál rám hadnagyom,  
Lapos guta tüsse őt agyon!

Istenem az idő be halad!  
Ma éve strázsáltam *rabokat*.  
Most csak egy *leánykát* őrizek,  
Ki oly rég ellopta szívemet.

Istenem, az idő be halad  
Felettem e rongyos nap alatt!  
Mához évre — könnyen meglehet —:  
Püfölöm a muszka kölykeket.

*Jeremiás.*

### Műfordítás.

Unter Notär.  
Jegyzőalatt.

### Nem kell Sári Pista!

Zala vármegyében szokásos szójárás a »nem khü' Sári Pista« midőn valamely nem épen tetsző ajánlat tisztelettel félre tétetik.

A hatvanas években több tagból álló vadász-társaság hagyta el a Keserüberek nevű erdőt. A kocsik hosszú sorát a Sári Pista kocsija nyi-

totta meg, s az elibe fogott pejek villám sebességgel hagyák hátra nem sokára a többi kocsit.

Hogy ez ellentét itt se hiányozzék, csakhamar gondoskodott a véletlen némi akadályról a kesszi zsidó, illetőleg czammogó gebéje személyében, melyeknek a kerülés pillanatában az a gyászos sors jutott osztályrészül, hogy tolluként repülének Sári Pista kocsijától nyert lökés következtében a közeli árokba.

Midőn végre Mózes barátunk a ráhullott ökörbörök alul megszabadult: Sári Pista kocsija már alig belátható távolban halad, őt voltak azonban helyette a társaság időközben érkezett többi tagjai.

— Megállj Sári Pista! — dühöngött a szegény Mózsi, most megszabadultál körmem közül, de imádkozz, hogy valaha utjába ne kerülj a Khon Mózesnek, mert jaj lesz a bhörödnek! s ezzel nagyott rugott egy közeli ökörbörön.

— Ha csak az a baj Mózes, mindjárt vissza kürtölöm én őt!« fordult hozzá a társaság egy tagja: mire az felugorva helyre állított kocsijára, nem mes megvetéssel válaszolt a megszólítónak:



— Nem khü Sári Pista, nem khü!!

A megindító ok.



Anyja és leánykája egy colossalis festményt néz a képtárban, mely a vértanuknak a vadállatok által való széttépetését ábrázolja. Egyszer csak a kis lány elkezd sírni.

— Mit sirsz, édesem? Ugy-e azokat a szegény vértanukat sajnálsz? kérdi a mama titkos büszkeséggel leánya jószívét.

— Nem, mama, — zokog a gyermek; hanem ott abban a szögletben van egy szegény tigris, a kinek nem jutott vértanu.

Uj évi gratuláció.

Szerkesztő Ur! kérem csak egy szóra!  
Ez új évi gratulációra.  
Ajándékozzon meg türelemmel  
— Es egy pár floressel engemet,  
Azután rögtön elmehet...  
Boldog újévet kívánok!

Hosszuhaju Poéta

A legnagyobb szegénység!

Egy ismerősünk levélében a következő komoly sorokat olvassuk: . . . pénzről szó sincs. Öltönyt is csak az só-szerk-ben, a szibárúsnál vehettem . . . Jelenleg még az sem tudom, hogy miként tehessek szert leg-alább egy új — évre . . . A vég kénytelen leszek a mostanival maradni meg! . . .

Nem megy a temetésre.



— Hát! Bárány ur nem jön a sógora temetésére?

— Minek menjek én az ő temetésére, mikor bizonyosan tudom, hogy ő se jön el az enyémre!

SZERELMI LYRA.

Szomorú szív hajtásai.

Piros rózsá Rózsika  
A szerelem csak iga. —  
Eszem, iszom alszom bár,  
Szivem mindig téged vár.

Piros rózsá Rózsika!  
Hej, be fura trafika . . .  
Két nap hjába vártalak  
Este a kapu alatt.

Piros rózsá Rózsika  
Elcsalt tőlem a fika . . .  
Hej, be fura trafika, — —  
A szerelem csak iga!

Kaktusz.

# A MONITOR-KÉRDÉS.



**MAGYAR MISKA.** Ez a sértés elégtételt követel!  
**DEUTSCHE MICHEL.** Ezért pisztolyra kell menned!

**A-SY.** Dehogy kell! Ha a gyerek sért meg, annak elég a virgács. Majd ha az apja sért meg, akkor nyuljunk a pisztolyhoz.

## A ló csak menne.



— Nem megy a lovad, cigány!  
 — Menne ázs kirem, csak á hám nem eresti.

## Ex cathedra.

— Mondja csak öcsém; hogy van latinul »az én ökröm«?

— Ego sum bos!

— Igaza van öcsém! — elég!

:\*

Ügyvédi vizsgánál történt.

*Vizsgáló:* Mondja csak kérem! mennyire itél-ne ön el valakit, ki egy finczot megvert?

*Jelölt:* Ha fel volnék hatalmazva az iteletho-zásra, — felmenteném

*Vizsgáló (megzavarodva):* Hát ha fel nem volna hatalmazva?

.\*

*Vizsgáló:* A most mondottak kapcsán mondja kérem: mi a 298-ik törvényczikk társa?

*Jelölt:* A 297-ik!

Ez igazat mondott!

## A szegény Werdelről.

Duna vize, Száva vize zavaros,  
 Hej, ne indulj spaczirozni ma „Maros!“  
 Belgrád felől lóporos a levegő:  
 Még valami félkegyelmű, eszeveszett  
 szerb meglő!

Ugy-e mondtam? — Lásdlásd — s most egy izromba  
 Vidd ám vissza fricskás orrod Zimonyba!  
 Meditálj ott megsrétezett bőrödön,  
 Oda át meg az a rácz-had, a vad rácz hadd  
 röhögjön!

Röhöghet az, hisz tudja a szentelen,  
 Hogy a Werdel bős flegmával megjelen,  
 A helyett, hogy egy pár fogat rugna ki,  
 Enyit mond csak: „nemoj ti puff! nemoj ti  
 puffogati!“

— Karácsonyi vers. —

*Egy kis fiúnak.*

Á marhák Krisztusra ráleheltek,  
 Mint a hogy én téged megcsókol-lek.

(A F6v. Lap-ból.)

## Tabakow örökösnoje.

— Sacher-Masoch rajza. —

Az öreg asszony meghalt, és temetése ünnepélyes esemény. Amde Tabakow fősvény urnőjét más senkinek sem siratá, mint Zenobius, egy távoli és igen elszegényedett rokon, kit az urnő minden fősvénysége daczára magához vett, s ki midőn a koporsó után lépdelt, azon törte a fejét, vajjon felakaszszá-e magát vagy a vízbe ugorjon, avagy tán a bőséges készletben lévő légytetővel mérgezze meg magát. Azt hitte, hogy személyét illetőleg már vége mindennek . . . . .

A temetés után rögtön eljött a jegyző, Batcsorek ur, segédei kíséretében, hogy a végrendeletet felbontsa.

— Bolondos egy végrendeletkezés! — kiáltott fel a jegyző ur, midőn elolvasta az elhunyt testamentumát. Emberi lény, kit isten a maga képére teremtett s józan észszel megáldott, még nem tett ily ostoba végrendeletet. Nevetséges egy dolog, mikor az ember ilyen furcsa örökösökről gondoskodik!

— De hát ki az örökös? — kérdező több hang egyszerre.

— Az örökös . . . . Egy kutya! — viszonzá a jegyző.

És valóban Mika, egy apró fehér pincs örökölte a bárónő vagyonát.

Zenobius volt megbizva, hogy kezelje a vagyont és hűn ápolja a kutyát, amiért aztán a tiszta jövedelem neki lőn testálva. A négylábu örökös kimaltával pedig a vagyon átszállandó volt a iembergi karmelita atyák társházára, kik ennek fejében az elköltözött nyugalmáért imádkozni köteleztettek.

Midőn Zenobius megismeré a saajtságos végrendelet tartalmát, felkiáltott: Már ez ellen aztán tiltakozni fogok! Le is ült egy székre, de a következő pillanatban felugrott, s Mikát farkánál fogva megragadva, körül tánczolta vele a szobát.

A pénz az ember próbaköve, — mondja Chilon.

A naptól fogva, melyen Zenobius gazdaggá lőn, egész lényében megváltozott. Különben oly jó, gondtalan és vidám természetéből más semmisen maradt meg benne, mint ábrándos szerelme a szőke Kleofa, az unitárius pap leánya iránt.

Mindenek felett az érintette igen fájdalmasan Tabakow intézőjét, és még több birtok és tőkepénzek meghatalmazott kezelőjét, hogy gazdagsága, egész szerencséje csak igen halvány valószínűséghez, egy vénülő, beteges s folyton mormogó kutya életben maradásához van kötve. Ennek tudata elvette minden abbéli bátorságát, hogy Kleofa kezének elnyerhetése végett lépéseket tegyen. De mivel

erről teljességgel lemondani még sem akart, azt kellett első sorban szem előtt tartania, hogy a négylábu örökösno legalább is addig örvendezen az életnek, míg Zenobius az örökség jövedelméből annyit megtakarít, amennyiből nejjével s esetleg néhány gyermekkel, ha fényesen nem is, legalább gondtalanul megél. A tiszta jövedelem évenként legalább 28,000 forintra rugott. Egy év tehát elégséges volt arra, hogy a jövőben megélhessen; kettő, hogy jól élhessen, s három, hogy gazdaggá legyen.

Zenobius elhatározta, hogy évenként nem költ el többet, mint ezer forintot, s így 27,000-et félre tehet. S e szilárd elhatározását úgy vélte következetesen érvényesíthetni, hogy többeket elbocsátott a szolgálatból; s minden irányu szigoru takarékoskodása által a tabakowi gazdaságban még nagyobb mértékben lábra kezdett kapni a fősvénység, mint a minő volt a bárónő életében. Ugy látszott, hogy a boldogult szelleme rokonát szünet nélkül körüllebegi.

— Egy kutya sem él örökké! — szokta mondani Zenobius. S Mika annyi ideig sem fog élni, mint az emberek. Hiteles kutyók nyomán sikerült kipuhatólnom, hogy a kutyák rendszeren csak 20 évet élnek; s Mika már 9 éves. Mindent el kell tehát követni, hogy életben s lehetőleg jó launában tartassék . . . .

El is követett mindent. Egy trobadour sem hízelt tán jobban büszke pártfogónéjának, egy rabszolga sem szolgálta alázatosabban a legszebb szultánát, mint Zenobius a mormogó Mikát, mely még a jó szolgálatokért is duzzogott.

Reggel legelső dolga volt, hogy megfésülé, mint a bárónő végrendeletében határozottan elrendelte, fogkefével tisztítá meg fogait. Minden szombaton saajtkezüleg megfüröszttötte, kendővel felszarítá, s karjai közt vitte a divánra, és mint egy csecsemő gyermeket, nyusztbundába pólyálta. Étkezés alkalmával nyaka körül csavart kendővel maga mellé ülteté, és a legizesebb falatokat nyújtotta neki. Ha nem evett, úgy kapacitálni kezdé, kérte s gyakran csalfaságból kutyaneveket kiabált, hitta Azort, Askant, Jupitert és Dianát. És megesett elégszer, hogy Mika csupa féltékenységből lenyelésé az elé rakott pecsédarabokat. Delutánonként pedig sétatocsizásra rándult vele, midőn is a kocsi-ban mellette foglalt helyet, mint egy »nemes asszony«, a hogy Péter kocsi megjegyezni bátorkodá. Kimenőre csak nagy nehezen lehetett rávenni, és Zenobiusnak legtöbbször otthon kellett vele maradnia, mivel a cselédségre nem merete rábízni a drága életet, s ilyenkor nagy örömét találta abban, ha Mika annyira csendesen viselte magát, hogy regényt vehetett a kezébe és kiszíhatott egy pipa dohányt.

Zenobius éjjelenként nyugtalan álmokat aludt, sokszor riadt fel a félelemtől, hogy Mika eddig tán ki is mulhatott. Ilyenkor aztán kiugrott ágyából, és

rögtön meggyőződést szerzett arról, vajjon még nem állt-e el a kedves állat lélegzete? Ha a négy-lábu tyrannuson a rosullét legkisebb jelét fedezte föl, egyszeribe a házi orvos után küldött, sőt egy második orvosért is elszalasztott a közel fekvő Kolomeába; ha pedig komolyan szenvedőnek találta volna, úgy még bizonyára a lembergi vagy bécsi universitás egyik tudós professorát hivatja el.

A kertben még a boldogult bárónő állítottatott egy mausoleumot a Mika számára. Fehér márványból készült obeliszk volt, fekete márvány talapzattal, igen érzékeny felirattal. Zenobius csak bánatos szemmel tudott rá tekinteni.

— Mindnyájan halandók vagyunk, Mika! — szokta mondani, ha előtte Tabakow örökösnyőjével elhaladt. De olyan szép az élet . . . reméljük, hogy te is még soká örvendezél neki.

Azonban daczára Zonobius roppant nagy figyelmének, ápolása és gondozásának; Mika napról-napra soványabb, rövidebb légzetű és duzzogóbb lön. Zonobius bánatosan csüggesztette le fejét.

— Csak sajnálkozzék rajtam, — mondá hozzám egy alkalommal, midőn meglátogatám. Feláldozom magamat ez állatért, s hálakép oly kegyetlen bánik velem, hogy bizony isten szeretném jól elpüfölni . . . Ah, de ha nem lehet!

Az elfogadószobába léptünk, hol Mika egy hermelin bunda felett a pamlagon hevert. Midőn Zenobiust megpillantá, nem szaladt elébe őt köszönteni, nem fogadta örömgatással, hanem saját-ságos mormogó hanggal adta tudtára, hogy magához hívja. És az ember, fölényével ellenkezőleg, engedelmeskedett az állatnak, mivel az »gazdag« volt!

— Nézze az átkozott bestiát, — sóhajtá Zenobius, hogy tud komandérozni!

S Mika ugylátszott, hogy megértette e szavakat, mert rögtön felugorva hevesen ugatott, s midőn Zenobius feléje hajolva le akarta csendesíteni alighogy le nem kapta az orrát.

Zenobius nem sokára ez után mély buskomorságba esett; halovány lett, lesóványkodott és került az embereket. Kleofánál is csak nagyon ritkán mutatta magát. Kleofa némán türt, de az apja, Atthanoszi ur, nem birt ez állapottal szemben tovább hallgatni.

— Hogy aljasodhatik le vagyoneért ember oly mélyen, hogy állat rabszolgájává szegődjön? — mondá a szerencsétlen Zenobiushoz.

— Igaz; megérdemlem, hogy megvetéssel illeszenek, — viszonzá ez szomoruan.

Körülbelül már negyedév telt le a bárónő halála óta. A tél közepét éltük, és a szép Kleofával a sakktábla előtt ültünk (csak kedvetlenül játszott velem), midőn Zenobius nagy csizmákban, fekete kozák nadrágban és kabátban, fején astrachan-sapkával, a legnagyobb hóban a szántóföldeken keresz-

tültörtetett, s a szobába lépve minden szó nélkül Kleofa lábai elé vetette magát. Haja a szemébe lógott, kezében meg kétcsövű puskát tartva, mint egy kétségbeesett tekintett reánk.

— Tán Mika kiadta a párját? — volt legelső gondolatom.

— Nem, de nem is akarok tovább ez állat rabszolgája lenni! — kiáltá.

— No, valahára! — mondotta a pap.

— Csak azt mondja ki Kleofa, hogy megszán, hogy könyörül rajtam, hogy nőmmé akar lenni, és én nyomban lemondok a gazdagságról. Agyonlövöm a bestiát, s inkább akarom az ekét huzni, melyen feleségem szánt, minthogy továbbra is lealázzam emberi méltóságomat!

Kleofa nem adott rögtön feleletet. Kifejezés-teli kékszemei a sakktáblára valának irányozva. Azonban egyszerre csak előhuzta kezét (szép és fehér volt, mintha elefántcsontból formálták volna) világoskék kaczabajkája alól, s hidegvérűen hallatá:

— Sakk és matt!

Amikor ez már rendben volt, akkor fordult csak a még mindig előtte térdeplő Zenobiushoz.

— Igen, neje akarok lenni, — mondá kezét nyujtva — de nekem azt a kutyát agyon ne löjje!

— És miért ne?

— Mert épen oly ostoba lenne elveszteni a pénzt és birtokot, mint magát továbbra is ez állatnak alárendelni . . .

És Mikának kegyelem lön adva.

Négy héttel több, mint urnő vonult be Kleofa a tabakowi nemes udvarba. Vele vitte pincset, a kis Amort. S Amornak sikerült az, ami tán a lembergi és bécsi universitás tudós professorainak sem sikerült volna, hogy t. i. Mikát megtartotta az életnek.

Az élesszemű figyelő az állatvilágban is feltalálhatja mind ama különböző jellemeket s természeteket, amik az emberiség nagy osztályában előfordulnak. Így a fürge Amor valóságos kutya-Don Juan volt. Tüszént hódítóként lépett fel, és pedig hihetetlen szerencsével. Mika eleinte duzzogó volt hozzá, de fokról fokra hódította meg aztán. Először csak a szobákon keresztül kergette, utóbb a kertben, végre réten-mezőn. Zenobius kezdetben szörnyen sajnálkozott e felett, s ily nemű panaszokra fakadt: »Oh, a szegény kis Mika!« Kleofa kikaczagta Zenobiust, és Mika nemcsak hogy el nem veszelődött, hanem étvágya napról napra nőtt, egészen neki-domborodott és meg is családósult. Ha paráját ki nem lehelte, még most is él . . .

Ime, ez Tabakow négy-lábu örökösnyőjének regénye.

Udvary.

## Régi gúnyvers a múlt század elejéről.

### Magyar Zűr-zavar.

**F**arsang, Duda szó, Szán út, Vén sánta ló,  
 Jó kedv, koplalás, Tót Mulatság,  
 Hajdina, Bab, Borsó, Üres pintes korsó,  
 Kövér Bál, üres Tál, vastag Szalonna.  
 Nagy Hasu Pap.

Tsörgés káposzta, Sip Dob, ritka rosta,  
 Régi aggot Leány, Vén kotlós tyuk,  
 Kása, tsukoiade, sok Purdé, vén Dádé,  
 Kin agság a vakság, nyalka vőlegény,  
 Rongyos Urfi.

Ketske, furoglya, serház és kortsolya,  
 Ménkö pazderja, mandola tej,  
 Kánya liba, Róka, pecsenye sült póka,  
 Dunya, tusz, vén paputs, pipa rosz Dohány,  
 Aggodalom.

Tyukszem Kozák táncz, Vén banya, zörgő Láncz  
 Szélvész, erős fagy, rongyos Sátor,  
 Üveges Kolompár, Bibula, szép Madár,  
 Sok egér, Denevér, jó ser, fagyos Hus,  
 Hideglelés.

Kávésere bók, koldus bók, édes tsók,  
 Czifra könyök folt, menydörgő fű,  
 Tolvaj, Zsivány, Erdő, bába pólya, ferdő,  
 Foltos Zsák, fehér mák, kolbász, Ürmös Bor,  
 Magyar Gyomor.

Lentse, Quárdián, keszötze, Indián,  
 Uj hir, parókás, Borbély Legény,  
 Kapuczinus Marha, Karmelita szarka,  
 Perló lyuk, tarka tyúk, Öreg Menyecske,  
 Ördögös ház.

Konyha szolgáló, Kocsi, ló Istálló,  
 Répa, reszelő, zab, Tarisznya,  
 Petsenye, hegyes nyárs, kellemetes két Társ.  
 Lusta láb, vastag haj, hig lé, csukamáj,  
 Gaz vendégség.

Konkoly, kék virág, rózsa, és tuskés Ág,  
 Bába komaszszony nagy jajgatás,  
 Lakatos kép író, Eskütt, Öreg Biró,  
 Sok Ivás, nagy Rovás, két ur egy Jobbágy  
 Föld indulás.

Magyar, kopasz száj, titus fej, kevés báj,  
 Szörös rut orcza, Anglus Nadrág,  
 Horgas oru czipő, és két vendég-csipő,  
 Puszta mejj, szücs műhely, Nagy haj, bő kendő,  
 Kész Zsibvásár.

Vadász, rosz agár, Porkoláb, ledült Vár,  
 Dákó, Bál, Flinta, Patvarista,  
 Penna kalamáris, corpus Juris, Patris,  
 Gyermekek, kés, erdő, rés, ifju szép asszony,  
 veszedelem.

Nagy Ut, kinos tsép, Podágra, lépes méz,  
 Vámos, pénz, persely, Hátráltatás,  
 Lakat és sorompó, jámbor, tolvaj, lopó,  
 Sok kopó, ló lopó, tsikós, két Bojtár,  
 uj szellős Vár.

Hóhér, Bikatsek, tsoroszlya, két fazék,  
 Tséplő, zab asztag, akasztó fa,  
 Patika, kemencze, vas kutya Medencze,  
 Dolmány szűr, Lencse, fűrj, Hering, Disznóláb,  
 nagy különbség.

Trombita, Bombárda, gyalogság, szép gárda,  
 Ékes Parducz Bör, rövid Csizma.  
 Katona, Vén koldus, nagy ház, tsekély fundus,  
 Jó Vitéz, csonka kéz, mankó, toldott Láb,  
 szép hatalom.

Pézsma, Csiga vér, hamis haj, nem jó Bér,  
 Osz fej, házasság, nagy bolondság,  
 Jó lélek-ösméret, jámbor igaz élet,  
 Nagy Péntek, rut Véték, korcsma bor tzigér,  
 szép menyecske.

Aczél, rosz tapló, Talyiga, vén vak Ló,  
 Czigány, falu vég, liba pásztor,  
 Cziszterczita, szarka, mind a kettő tarka,  
 Meleg viz, hideg iz, fürdő, Fizikus,  
 Beteges Ház.

Kalmár, mészárszék, fű szerszám lisztes Pék,  
 Mordály, lopó tők, Borsós zsatskó,  
 Karalábe Torzsa, retek, kenyér morzsa,  
 Nagy öröm ló, köröm, bő haj, tátott száj,  
 Nagy fazék tej.

Nyulláb, mogyoró, fűzfa, Dohány kóró,  
 Molnár, száraz nyár, üres Hambár,  
 Katona, Ispita, liszt láng, sűrű szita,  
 Nagy háló, lest álló, Birka, havas Tél,  
 lapos erszény.

Árviz, Halas Tó, sok föld, két Arató,  
 Métély, Birka Bör, fej Vakarás,  
 Reptze, pipats, Vadótz, bő konyha, üres Pótz,  
 Perpatvar, nagy udvar, Törvény, Prókátor,  
 Hoszu Póráz.

## BORKORCSOLYÁK.

**F**ires ember Miskolczon az öreg Nyikos. Ugy folyik belőle a kadencia, mintha egész életét rimfaragásban töltötte volna el. Verseltetik is uton, utfélen. A napokban is megkinrimeltette egy néhány iskolás gyermek. Hanem az impertinensek csunyan rászédtek, a kilátásba helyezett hatos helyet egy krajczárt nyomtak a markába; mire a megszomrodott poéta a következő sorokban öntötte ki lelke keservét:

Megcsaltátok, ebanyátok, a vén Nyikost.  
Krajczárt adtok, eldugtátok a réz hatost;  
Hiszen nem adnak ezért egy fél liter húst.  
Hogy a hóhér tekerjen nyakatokra gúzst.

— Ni anyjuk!  
— Hüm?  
— Hát nem voltál az istálóban mikor a Marczi szózott?  
— Persze hogy nem!  
— Hm. Hát ha én meghalok, ki ügyel fel akkor Marczira, meg az ökrökre?  
— Bizony nagy bolond kend. Hiszen ha kend meghal, nem lesz az én házamnál ökör!

Gyönyörűen elmondta az imádságot a karácsoni legatus. A »miatyánkot« sem törte össze. Felveszi a textust is valahonnan az ó-testamentomból, s érthetően olvassa a szöveget: »Jöjj be oh Istennek áldottja, mit állasz oda künn!«

— Köszönöm szives meghívását a legatus urnak, be mennék biz én, de kizárt az a veres fejű harangozó!« viszhangozza a kucslyukon keresztül egy künn rekedt atyafi.

— Min gondolkozol Ferikém?  
— Azon a természeti következetlenségen tündööm, hogy nőm, ki napról napra puderozza és czinóberezzi magát: nem hogy petrifikálnék, de észr evehetőleg olvadékonnyabbá lesz!

Egy pórsuhancz, kit ezredéhez kívántak be, nagy sirással bucsuzott el szüleitől, s megigérte,

hogy ha háboruba viszik, egy ellenség fejet hoz magával. Mire az apa komolyan jegyezte meg: »Édes fiam, elég örömem lesz, csak egészségben érkezéssel vissza, ha fej nélkül látlak is.«

## EGY ESKULÁP.

D. . . . . n évek előtt egy nőt kedvese egy légyotton csupa szerelemből baltával agyon csapott. K. . . községi orvos, hivatásánál fogva, ez eseményt az előljáróságnak következőleg jelentette be:

„Elölleges látlelet“.

»Ma délután 3 órakor természetellenesen agyonütött hullát megvizsgálván, tökéletesen megholtnak találtam. Kérem a további intézkedést«.

A hivatalos bonczolásnál egy jelenlevő szép fiatal főrnő orrába egy légy röpült be; s a szegény nő feje, alig pár perc után, roppant feldagadt.

K. . . ezt látva, szálnalmas hangon sugja a jelenlevő járásbírónak: »Ez a nő menthetetlenül oda van, mert a hullaméreggel eltele légy érdes része az orr hártáját felkarczolta, s a hulla méreg ez által beojoztatott. Ennek bizonyos halál a következése«.

»És nem lehetne valami által megmenteni a szegény nőt? kérdi sajnálkozva a járásbíró.

»De igen! — válaszolt teljes meggyőződés hangján a bölcs Esculáp: — ha a fej szerencsésén amputáltatnék«.

Azonban a nő, az orvos tudományát igénybe sem véve, pár nap alatt bajából teljesen kiépült.

## SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Szerenad a pusztán. Jobban történt az, mint a hogy le van írva. — Gézenguz. Jók. Egyiket illusztrálva a jövő számban. Gózon. Hasonlóképen kívánjuk. Reméljük, hogy munkatársainkat a jövő évben is friss jó humorban tisztelhetjük. — Agglegény dala. Rosz csont maga A. bácsi. Majd beszélünk a fejével jövő héten. — Dixi. Legkezedetlegesebb foka a szójátéknak. — A két ember. Mászor vigabban szólott. — Da Capo. Da capo! — Vajtóc. P. Tessék jelentkezni, hogy a lapot küldhessük. — Charon Nem utolsó. Jövőre. — Sz. Fehérvár. L. S. Ha rövidebb volna, több volna. Megnyesegettük, aztán jöhet. — A kis kaczer. A pontja régi, így az egésznek éle vész. — Kunhegyes J. P. Igen jók. Szivesen vesszük. — Sztás-Keresztur. Bukodonor! (azaz: bolondozzon az ur!) — Ha elesem . . . Már el is esett. — Markos. A Tükör sötétén mutat. A többi jeles. — Leonidás. Beleszorult a Thermopapirkosárba. — Bába Jóska. Hadd érjen még. — A gőzborotva. Jól fog, de hosszas. Kétszer nyír a ki röviden nyír. Rövidebben! — Kék hyacinth. Az elfelejtett páholyszám. Alkalmas tárgy, de kínálózó tréfás situatókat sehogy sem tudta kiaknázni. — T. P. A Miska barátom. Az ötödik felvonása olyan helyen játszik, a mely nem az Üstökös szinpadára való. — Berényi. Nagyon régi. — T. Oszkár, F. Egy részük igen jó. Köszönjük. — Szidor. Ne gorombáskodjunk nőekkel. — Több kéziratrol a jövő számban.

## ELŐFIZETÉS

az

## Ü S T Ö K Ö S

huszadik évfolyamára.

Jelentjük alássan hogy berukkoltunk!

Mink is a husz éves korosztályhoz tartozunk.

S az nem csekély érdem: husz esztendő t megérni ilyen sanyarú időkben.

Kivált lapnak.

Sok csatát keresztül éltünk s szándékozunk még igen sokban részt venni.

Megvertünk Bachot, megvertünk Schmerlinget, megverjük még Lukámot is.

Haderőnk elég nagy, s annyiban hasonlít a nagyhatalmakéhoz, hogy az is a papiroson van. A mi nálunk: érdem.

Mi nem állítjuk azt, hogy csak a bolgárok sorsát akarjuk enyhíteni: mi foglalni akarunk. Hódítani készülünk.

A ki egyszer befogad bennünket, mindig fogunk találni valami elintézetlenül maradt reformot nála, hogy bennünket a házából többet ki ne küszöbölhessen.

Azért a jelen ultimatumunk vétele után legfeljebb három hét alatt minden, igaz ok nélkül megtámadott, olvasó siessen az alább olvasható békekötési föltételek mellett magát megváltani, különben ő lesz a hibás.

Azon reményben bocsátjuk el harczosaink ezreit, hogy ép kézláb fognak — nem visszatérni; hanem küldetésük helyén maradni és tudatni egyezkedésünk alapföltételeit, melyek szerint az Üstökös övőre is megjelenik minden héten vasárnap másfél iven, még pedig minden hétagtöltő hirdetések nélkül, hanem egész terjedelmében humorisztikus tartalommal teli nyomtatva, számos képekkel, lehető legkevesebb gorombáskodással és igen kevés kényszerelczekkel: munkatársai közé fogja számítani a szerkesztőt is. A többi ugy is ismeretes.

És mindezekért jár egy egész évre 8 forint

fél évre 4 „

negyedévre 2 forint osztrák értékben, (ha pedig magyar érték

lesz, akkor abban).

Az előfizetési díjak az Athenaeum kiadóhivatalában utasítandók.

Budapesten, 1876. decz. 10-én.

Jókai Mór,

az Üstökös szerkesztője és tulajdonosa.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

**JÓKAI MÓR.**

Státióuteza 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

**J A N K Ó.**